

Pūķa piedzīvojums.

Reiz sensenos laikos dzīvoja pūķis Murmulis. Murmulis bija zaļš ar brūniem spārniem. Pūķa muguru no galvas līdz astes galam rotāja metāla radzes. Murmulis bija pusaugu pūķis ar trīs galvām.

Šī diena iesākās kā parasti. Murmulis no savas pils aizlidoja apciemot vecmāmiņu. Izgājis pastaigāties vecmāmiņas puķu dārzā, Murmulis saplūca krāsainu pušķi burvīgo ziedu un pasniedza to vecmāmiņai.

Vecmāmiņas dārzs bija īpašs. Tajā auga daudz brīnumainu sugu ziedu. Tādus ziedus kā pie Murmuļa vecmāmiņas nekur citur pasaulē nevarēja aplūkot.

Pēc vecmāmiņas apciemojuma Murmulis atgriezās savā pilī, lai ieturētu pūķlaunagu – piparmētru tēju ar Nutellas maizītēm. Iestiprinājies pūķis nolēma sakārtot pili, bet tad visas trīs pūķa galvas sāka strīdēties. Pirmā galva gribēja sakārtot virtuvi, otrā galva gribēja kārtot viesistabu, savukārt trešā negribēja kārtot neko.

Nemot vērā, ka pūķa galvas bieži strīdējās, Murmulis jau bija iemācījies rast kompromisus. Un šoreiz tas bija metamais kauliņš. Pūķis metīs metamo kauliņu, kuras galvas metienam būs vairāk punktu, tā būs uzvarējusi. Kā gadījās, kā ne – visām trīs galvām uzmetās seši punkti. Tad galvas nolēma, ka jādodas pie Akmens briesmoņa, lai tas atrisina konfliktu. Tā Murmulis devās ceļā uz Lielo akmens kalnu pie Akmens briesmoņa.

Pūķēns nezināja, ka Akmens briesmoņa alas ieeja ir brīnumportāls uz nezināmu saldumu zemi Cukuriju. Tā bija krāsaina zeme, kur mākoņi bija no cukurvates, celiņi, kuru malās auga Haribbo koki ar dažnedažādām želejkonfektēm, no ledenēm. Pašā Cukurijas viducī lepna slējās šokolādes strūklaka ar mazajiem zefīriņiem, ko ikviens garāmgājējs drīkstēja ēst, cik daudz vien gribēja, turklāt – pavisam bez maksas.

Šīs zemes iedzīvotāji bija piparkūku cilvēciņi. Visi pēc skata vienādi kā divas ūdens lāses. Cukurijā valdīja prieks un liksmība. Neviens piparkūciņš nebija nomākts vai steidzīgs savā ikdienas skrējienā. Šeit valdīja pilnīga laimība.

Murmuli pārsteidza, ka neviens no viņa nebaidījās. Viņš tik ļoti bija ilgojies pēc patiesiem draugiem, un te viņi bija.

Saldumzemes prezidents bija piparkūku vīriņš Žigtons Karameliņš. Tas bija labsirdīgākais piparkūciņš, kādu Murmulis jebkad bija redzējis vai saticis.

Par godu tam, ka pūķēns bija ieradies Cukurijā, tika sarīkoti lieli svētki.

Lai gan visi bija ļoti laipni un draudzīgi, Murmulim šķita, ka kaut kas tomēr nav kārtībā. Bija sajūta, ka neviens neredz, kas viņš ir. Pamanījis strūklakā savu atspulgu, Murmulis ieraudzīja vēl vienu piparkūciņu. No pūķa nebija ne vēsts. Tātad arī pārējie nezināja, ka patiesībā Murmulis ir trīsgalvu pūķis.

Murmulis negribēja būt kāda kopija. Viņam patika savas trīs galvas, kaut tās bieži strīdējās, spārni un pils, kur viņš dzīvoja.

Baudījies gana daudz laipnības, Murmulis gribēja doties mājās, bet portāla vārti bija pazuduši.

Kas notika tālāk? Uzzīmē!

Murmulis devās pie Žigtona Karameliņa, kurš dzīvoja Lakricas tornī. Izteicis savu vēlmi doties mājās, pūķis uzzināja, ka no Cukurijas nekad neviens nav aizbraucis, jo portāls strādā tikai no ārpuses. Žigtons izstāstīja, ka, kopš Cukurijā parādījās šokolādes strūklaka, šeit valda pilnīga laimība. Neviens nestrīdas, visi ir draudzīgi un izpalīdzīgi. Bet līdz ar to nav iespējams ceļot, jo tik pozitīva dzīve nav radīta pasaulei.

Pagāja vairākas dienas, un Murmulis lēnām jau sāka aizmirst, ka viņš ir pūķis. Par laimi, viņš to labi saprata un meklēja iespēju, kā atjaunot portālu, lai pazustu no šīs laimības bedres.

Sēdēdams pie strūklakas, viņš pamanīja, ka šokolāde burbuļo nevis no vidus, bet no vienas strūklakas malas. Murmulis iebāza roku strūklakā un sataustīja kaut ko lielu un apaļu. Viņš izcēla to ārā. Tā bija šokolādes ola. Murmulis olu atvēra un atrada tajā zelta pogu. Murmulis to nospieda, un strūklaka pazuda. Pazuda arī ledeņu celiņi, želejkoki un cukurvates mākoņi. Pēkšņi Murmuļa priekšā nebija neviena piparkūku cilvēciņa, bet bija pilns ar pūķiem un ķirzakām. Žigtons Karameliņš pateicās Murmulim, ka tas visus izglābis no pūķu lamatām.

Strūklakas vietā parādījās portāls, caur kuru Murmulis un pārējie pūķi varēja atgriezties brīvībā.

Daži pūķi Cukurijā bija nodzīvojuši vairākus gadus, un viņiem vairs nebija, kurp iet, tāpēc Murmulis viņiem atļāva apmesties savā pilī.